

Ja, nu e det slut på flackandet och slut på säsongen,
jag har packat ned mitt horn och en bunt arrangemang.
Någoting inom mig säger, kanske är det sista gången,
allra sista gången hornet klang.

Jag är inte deprimerad, det är inget fyllesnack,
sade Polaren Pär med kläm och tömde sitt bankfack.

Du undrar vad jag menar, om det bara är pratbubbla,
och om jag blivit religiös och snart är Hermageddon här.
Men jag har en utmärkt näsa och den luktar sig till trubbel,
så nu byter jag miljö och atmosfär.
Möblerna får Kronofogden, pressen får en hjärtattack,
anförvanter samlas rådvilla runt mitt bankfack.

Adjö med dig, partivän, för du hade väl tänkt stanna,
trogen ända in i döden, va, men den dagen det blir strid
har dom tappra unga lejon som kanonerna bemanna
inga mål att sikta på och inte tid.
Koboltbomber, neutroner, man kan inte se ett smack,
kvar blir bara värdepapprena i sitt bankfack.

Om jag överdriver detta, om jag snackar massa goja,
och misstänkliggör idyllen, kanske det för allan del.
När min näsa vädrar ofärd kallar du det paranoja,
och jag hoppas du har rätt och jag har fel.
Men tills vidare må sägas, Polar'n Pär, jo han stack,
inte ens ett testamente finns i hans bankfack.

När julen väl avlupit och när året gått till ända
lättar Polar'n Pär mot okänt mål med första bästa plan.
Du tror att han är galen, att alla skepp är brända,
men vad ska man ha en båt till mitt i stan.
När det hela exploderar kan man väl få ligga back,
sade Polar'n Pär och återlämnade sitt bankfack.